

МИХАЙЛО ВОЛОЩУК

СМІХОВИНКИ

Редактор: Михайло МИХАЙЛЮК
Обкладинка: Ірина Мойсей
Техноредагування: Тереза ШЕНДРОЮ

Референти:

Михайло МИХАЙЛЮК
Михайло ТРАЙСТА
Міхаєла ГЕРБІЛ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOLOŠUK, MYHAJLO

Smihovynky: žartivlyvi virši / Myhajlo Vološuk. - București : R.C.R.
Editorial, 2023

ISBN 978-606-745-137-5

821.16

Книга фінансована Союзом українців Румунії

МИХАЙЛО ВОЛОЩУК

СМІХОВИНКИ

Жартівливі вірші

**Видавництво «RCR Editorial»
БУХАРЕСТ 2023**

У ТЮРМИ – КРАЩЕ

**Вийшов із тюрми Зашкіра –
Добре виглядає.
Як там перебув три роки,
Всім розповідає.**

**Каже – добре годували
Злодіїв в в'язниці.
І по череву це видно,
Видно і по пиці.**

**Якось поліцай у корчмі
Побачив Зашкіру,
Котрий пив із своїм братом
Горівку над міру.**

**Поліцай спитав злодюгу:
– Вернувся додому?
Як там жилося, Зашкіро,
В'язню молодому?**

**– Та хіба не видно, пане?
Всього мав доволі.**

**Навіть краще, скажу щиро,
Аніж тут, на волі.**

**Скажу тут я перед вами,
Бо не боюсь власті.
Де би то великі гроші
Мені знову вкрасти?**

**Щоби знову посадили
Мене у в'язницю,
Бо в тюрмі мене годують,
Як у клітці птицю.**

**Як це зробите для мене,
За цю поведінку,
То не буду вже любити
Крадьки чужу жінку!**

МЕНІ ЛІПШЕ

*Мури в'язні підкопали
З відваги чи болю
І втекли усі з в'язниці
На бажану волю.*

*Тільки Марко залишився –
Не хотів втікати.
Комендант отут з'явився:
Чому – хоче знати.*

*– Чом не втік ти, чоловіче,
Коли всі, втікала?
Розкажи, аби про тебе
Газети писали.*

*– Я не втік, пане майоре,
Хоч місце прокляте.
Бо чужих дітей не хочу
На сміх годувати.*

ЗАБОРОНИ

**Їхали на іменини,
Вирушили зрана.
Везли гарний подарунок
На свято Івана.**

**По дорозі Настасія
Мужу наказала,
Би не їв, не пив багато,
Не чинив скандалу.**

**Наказувала дуже гостро,
Мов з'їла перчицю.
Щоб не брав собі до танцю
Жодну молодицю.**

**Щоб не пхав у своє пузо
Смажену печінку
І не поглядав ласкаво
На чужую жінку.**

**Наказувала, щоб горівку
Навіть і не нюхав,**

Сороміцькі анекдоти
Не казав й не слухав.

Щоб мовчав, як хтось забагне
За столом співати.
Краще було б, якби вийшов
В той момент із хати.

– Раджу, муже, будь послушний,
Бо негоже буде.
Кабаном назву прилюдно,
Що всюди паскудить.

– Скажи мені, Настасіє,
Чула десь ти, мила,
Аби льоха кабана
Доброго навчила?

ВІРНА ЖІНКА

**Дуже радо вийшла заміж
Молода Одарка,
Та вже з перших днів із мужем
Виникла в них сварка.**

**Бо Одарка своєму мужу
Тільки борщ варила
І ніколи кусень м'яса
Йому не вділила.**

**Тільки у свій рот широкий
Все Одарка пхала.
Лиш для себе вона м'яса
В ятці купувала.**

**Дуже гарно виглядала,
Щоки рум'яніли.
Як всміхалася Одарка,
Парубки дуріли.**

**А як моргне чорним оком –
Хоч з берега в воду.**

**Бо ніхто серед жіноцтва
Не мав таку вроду.**

**Від борщу і бараболі
Геть ісхуд мужчина.
Снилася йому щоночі
Смачна солонина.**

**З голоду заслаб нарешті
І приліг на лаву.
Та Одарка не журилась,
Пила собі каву.**

**Та небавом схаменулась,
Що справи погані.
Чоловіку – гірше й гірше
І вночі, і зрання.**

**Тож покликала сусіда –
Старого Тараса.
Чоловік, каже, не хоче
Їсти навіть й м'яса.**

**А Тарас сказав Одарці
Слово чесне й гоже:
– Даси м'яса, коли їсти
Твій муж вже не може?**

СПОВІДЬ

*Совість мучила Горпину,
Бо як повінчалась,
Відтоді перед панотцем
Вже не сповідалась.*

*А гріхи свої Горпина
Знала, добре знала.
Бо не раз у чужім ліжку
Вона ночувала.*

*Мучило оце Горпину,
Не давало спати.
Думала, що їй потрібно
Би висповідатись.*

*Те, що мітила Горпина,
В неділю зробила:
До попа пішла раненько,
Як постановила.*

*Здивувався геть панотець:
Яке диво сталося,*

**Що Горпині сповідатись
Раптом забажалося?**

**Він сказав: – Якщо бажаєш
Щиро сповідатись,
Свої гріхи визнай, жінко,
Не треба встидатись.**

**Приклонися, а щоб сповідь
Була вся успішна,
Спершу тебе запитаю:
Ти чесна, чи грішна?**

**– Грішна? А це що, панотче?
Поясніть, щоб знала.
Дотепер такого слова
Я не зустрічала.**

**– Та чужих ти чоловіків
Колись обнімала,
Може, з ними цілу нічку
У постелі спала?**

**– Схаменітеся, панотче,
Смішно таке чути.
Хіба з чужим чоловіком,
Могла я заснути?**

У ЛІСІ

*В ліс пішов Микита рано
Дерево рубати,
Бо хотів дровець здорових
Біля хати мати.*

*Нарубав, скільки потрібно,
Аж боліло тіло.
Але раптом понад лісом
Страшно загриміло.*

*Блиснуло, і знову громи
Почали буяти.
А Микита запряг коні –
Треба утікати.*

*А як вийшов на дорогу –
Що далше робити?
Вітер, буря, чорні хмари,
Почало дощити.*

*Промок бідний аж до нитки
Микита край ліса.*

**Треба було в ліс ходити?
Краще би до біса!**

**Як добрався він додому
І зайшов у хату,
Скинув чоботи і одіж
Та уклався спати.**

**Та у мокрій він одежі
Мав грошей немало.
Носив гроші із собою,
Аби їх не вкрали.**

**Вранці запитав дружину
Чи мала охоту
Вичистити всю одежу
Бо впав у болото?**

**– Вичистила я ще сночі –
Жінка відповіла.**

**– Так намучилася з нею,
Що уся упріла.**

**Як почистила, нарешті,
На печі сушила.
Отже бачитш, чоловіче,
Все на час зробила.**

**Лиш чобіт я не торкалась,
А чому, питаєш?
А тому, що, чоловіче,
В них кишень не маєш!**

У КОХАНКИ

**Пішов Зипко до коханки –
Мав сто кілограмів.
Не задушить своїм тілом
Таку ніжну даму?**

**Як любились вони палко,
Зипко дамі шепнув:
– Не занадто, моя любко,
Я на тебе гепнувся?**

**Пригорнулася до нього
Гаряче і липко:
– А ти що, прийшов до мене
Важитися, Зипку?**

ЖУСЬ І ПРУСЬ

**Я бажав би мати жінку
Розумну і файну.
Перед ніким не скриваю
Мрію цю я тайну.**

**– А ти яку тепер маєш,
Міг би описати?
Щоби міг я моїй жінці
Про це розказати?**

**– Коли в неї закохався,
Ніч була глибока.
І тому я не помітив:
Дівка косоока!**

**Як іде вона подвір'ям,
На ногу кульгає.
До того ж глуха і вперта –
Пари їй немає.**

**Ще й лихий у неї голос,
Наче буря віє.**

**Як завиє, тікай з хати –
Прусю, розумієш?**

**– Не оглух ще, розумію,
То нещастя, брате.
Я таку би жінку вигнав
Геть з своєї хати.**

**– Вижену, її, неборе,
Бо скільки сваритись?
Краще вже бурлакувати,
Ніж з такою жити...**

ПОХВАЛИВСЯ

**– Моя жінка, мов той ангел,
І тому щасливий я.
Та хотів би дуже знати –
Виглядає як твоя?**

**– Е-ге-ге, моя супруга
То є дуже рідкий сорт.
Зразу була, наче зірка,
А тепер, як справжній чорт!**

У ПОЇЗДІ

**Чоловік питає жінку,
Пита Віоліту:**

**– Скажи, люба, а чи зручно
Там тобі сидіти?**

**– Зручно, зручно, не турбуйся,
Попробуй заснути.
Зажурився, що у тебе
Немає валюти?**

**– Еге, жінко, без валюти
Я – напівлюдина.
А хто має її в банку,
В того є й машина.**

**Може яхту він купити,
На Марсі ділянку.
Може мати в Аргентині
Віллу і коханку.**

**Та я тільки тебе маю,
Гарну і охайну,
Бо хотів я жінку мати
Бідну, але файну...**

МУЗИКАНТ

**Носиш мішки, носиш воду.
Я за це тебе вітаю,
Я поміг би тобі, Анко,
Але я на скрипці граю.**

**А оті, що отак грають,
Що стараються вправляти,
Ті не вміють, моя Анко,
Навіть хату замітати.**

**Треба пальці захищати,
Знаю це від діда Тенька.
Але що тобі казати,
Як ти в музиці дурненька?**

КАРА І МУНЬО

**Розлучались Кара й Муньо,
Сварка в них щодня кипіла,
Бились, як ділили меблі,
Бо вона усі хотіла...**

**Потім після злоби й бійки,
Як в сварні себе втомили,
Те добро, що мали в хаті,
Дуже важко поділили...**

**А нарешті, як ділити
Своїх діток? – їх є троє.
Кара хоче двох узяти,
А він також двох бажає.**

**Сварка знову закипіла,
Вікна тріскали і стіни.
Не просив ніхто прощення
На подряпаних колінах.**

**Муньо хлопчиків бажає.
З дівчинкою, що робити?
Кара теж бажання має.
Як то їх задовольнити?**

**Хлопчики та їх сестричка
Дуже плакати почали.
Батьки трохи схаменулись
Й виходу з біди шукали.**

**Сказав Муньо лютій Карі:
– Дорога моя дружино,
Може треба нам вчинити,
Ще одну малу дитину?**

**Тобі дуже легко було б
Поділити наші діти.
Кара мовби усміхнулась
В згоді почала радіти...**

**І осталась з Муньом жити,
В хаті все установила.
І в речинець у роддомі
Близнюків двох народила.**

**Знов сварня в сім'ї почала,
Муньо знов почав тужити,
Він гарчав, немов собака,
Думав: як дітей ділити?**

*Потім знов звернувся до Кари,
В неспокійну оту днину,
– Незле було б, якби, жінко,
Вчинили ще одну дитину?*

*То могли би поділити
Так як треба наші діти.
І Кара знову почала
Всміхатися і радіти.*

*І після одного строку
Пішла в роддом Кара мила,
Яка Муньови ще зрання
Близнюків трьох народила...*

*Коли він приніс їй квіти,
Кара дітей рахувала,
А як дійшла до рахуби,
То числити перестала.*

*Кара Муньови сказала:
– Буду з діточками гратись,
Від сьогодні, любий Муню,
Нащо нам вже розлучатись?*

*Ми багаті... Не так, Муню?
Ми формуєм сильну трупу
Маєм все, що нам потрібно,
І діточок цілу купу.*

НА ЛИХО КУПИВ КОРОВУ

– Чом купив мені корову,
Щоб могла радіти?
Думаєш, що побіжу я
До стайні доїти?

Ти не чуєш, як всі люди
Кажуть мені «пані»?
Бо весь час перебуваю
В новім ресторані?

Думаєш, що з ресторану
Піду до корови?
Де твій кінь, який загинув,
Погубив підкови?

Знай, що не пішла за тебе
Щоб будь-чим радіти,
Не пішла, щоби у стайні
Корову доїти...

Я пішла, щоб мав ти кого
Любити, кохати.

**Не пішла, щоб довгі нігті
В стайні поламати.**

**До мене у ресторані
Сунуть хлопці роєм,
А ти хочеш, щоб від мене
Було чути гноєм?**

**Хто ти є такий, чудаку,
Щоби заставляти
Кого маю я доїти,
І з ким маю спати?**

**Але краще зупинімо
Цю дурну розмову
Я віднині йду від тебе,
Ти люби корову!**

ГНАТОВА ДОЧКА

**В Гната була гарна дочка –
Цвіла, мов лілея.
Мала очі сині-сині –
Одним словом – фея.**

**Дочці Гнат купив машину
І прекрасну віллу.
Сукні, золоті браслети,
Ще й собачку білу.**

**Як про це почув Харепа,
Вмить прибіг до Гната:
Йому дуже закортіло
Таку жінку мати.**

**Як уздрів її Харепа,
Остовпів, мов п'яний.
Від раптового кохання
Серце в нього в'яне.**

**Та чи згодиться красуня
Вік із ними прожити?**

**І чи буде поважати,
Як мужа любити?**

**Треба хитрості й відваги –
Покітнув Харепа,
Може вийти не женіння,
А тільки халепа.**

**Поклонився він низенько
І сказав: – Гнаточку,
Я до смерті закохався
В твою красну дочку!**

**Дівчина мені до серця,
Бо ще і багата.
Ой весела була б з нею
Ота вілла-хата!**

**– Ти, Харепо, говорити
Масно-красно знаєш,
Але я хотів би знати,
Як ти «виглядаєш»?**

**Маєш євро і долари,
В банку чи у хаті,
Аби ви були щасливі
І діти багаті?**

– Любий Гнате, любий свате,
Ти влучив у точку:
Я хочу усе те мати,
Через твою дочку!

КОЛО ПИВА

Сіли друзі випить пива –
Лиш день розвиднявся,
І Чіпець Заповолоку
Раптом запитався:

– Розкажи, мені, мій друже,
Які ліки маєш,
Що ти такий молоденький
Весь час виглядаєш?

– Це не диво, все розкажу,
Щоб і корчма знала:
Мені за рік люба теща
Півжиття відняла.

ЖЕНІННЯ

**Пузач дуже хотів мати
Свою в хаті жінку,
Щоби іншим не носити
Кави та барвінку.**

**Придививсь він до Галини –
Гарна, кароока,
Він би шлюб узяв із нею –
На жаль, зависока.**

**Потім впала в око Зося –
Непогана, гідна.
Може, старостів послати?
Але, бач, забідна.**

**То подумав він про Лію,
Чого та не має?
Розумниця, дівка вчена –
Кілька мов вже знає.**

**Вечером пішов до Лії,
Вже не міг спинитись.**

**І сказав, що він хотів би
На ній оженитись.**

**Дівчина не відцуралась
І не розгубилась,
Вмить біля своєї хвіртки
Радо погодилась.**

**Стала, як заворожена,
Мов напилась зілля.
Та за тридцять днів згуляли
Велике весілля.**

**Скоро проминуло й літо,
Пузач йшов від плуга.
І зустрів він по дорозі
Найкращого друга.**

**Привіталися і сіли
Під сосну зелену.
– Ти, Пузаче, рад, що маєш
Таку жінку вчену?**

**Тими мовами ти з нею
Вмієш говорити?
Я все думав, як ти можеш
Із такою жити?**

*Моя одну тільки знає,
Але як оскому.
То я мушу утікати
Майже щодня з дому!*

ПАМПУХ ДУЛЯ

*Розводиться Пампук Дуля,
В суд пішов ще зрання,
Бо його дружина ходить
На чудні здибання...*

*В суді, певно, хочуть знати
Розлуки причину,
Чому то Пампук наш хоче,
Покидать дружину?*

*– Розлучаюсь, – сказав Дуля –
Не моя провина,
Мою жінку «роздягає»,
Ціла Негостина.*

*Тут почувся голос з залу:
– Отаке не гоже!
З нею живе Негостина,
А Дуля не може?...*

ПРИЧИНА

**Запитав по телефону
Із Канади Хома:**

**– Скажіть мені, якщо ласка,
Чи господар дома?**

**– Він ще вдома, любий пане,
В хаті всі голосять.
І, як бачу, із кімнати
Вже вінки виносять.**

**– Та невже помер Терешко?
Це не може бути.
Це учора обіцяв він
До мене прибути.**

**Як то сталося нещастя,
Розкажіть, благаю,
Хай причину його смерті
Наостанку знаю...**

**Від чого помер Терешко,
Друг мій вже не дише?**

**– Ось що на вінках яскравих
Дуже ясно пише:**

**Від дружини і від тещі,
Від любки Одарки,
А на вінку щонайкращім
Пише – від корчмарки.**

ЯК ГОЛУБ'ЯТА

**Запитала Агрипина
У старшого брата:
– Як живуть після весілля
Любі молодята?**

**– Як живуть? Як голуб'ята.
Хто цього не знає?
Бо з них кожний у віконце
Щодня вилітає...**

З СЕЛА ЧИПИЦІ

*Парубок з села Чипиці
Зайшов до дівчини
І приніс у подарунок
Горсточку калини.*

*Глянув щиро він на неї:
Гарна і чудова,
Очі такі чародійні
Як вночі діброва...*

*Глянув ще раз на красуню
Й вирішив сказати:
– Я так хочу тебе, феє,
Раз поцілувати.*

*Якби це мені удалось,
Скажи, любко мила:
Скажи мені щирю правду,
Що би ти зробила?*

*– Я б кричала: Мамо, мамо!
Дуже би кричала,*

***І не жди, щоби інакше
На це зреагувала?***

***– І, що сталося би потім,
Згорів б, як Содом?***

***– Та куди, моєї мами
В цей час нема дома.***

ЗДИВОВАНИЙ

***– Навіщо купуєш сукню
Своїй господині,
Як бажаєш розлучитись
Й піти від газдині?***

***– Важко! Але мушу слухать
Оцю перепуду,
Бо в старій сукні не хоче
Цупати до суду.***

ДО ДРУЖИНИ

– Як прийшов я сночі п'яний
Від пива і руму,
Скажи ясно, наробив я
В нашім домі шуму?

– Зовсім ні, лише в коморі –
І тут кладу точку.
Ти перевернув на себе
З огірками бочку.

ЛІНОГУЗ

– Осуджують тебе люди,
Треба це запам'ятати,
Що ти, Трусику, не знаєш,
В свої руки й сапу взяти.

– Можу й п'ять я в руки взяти,
Знає це і моя жінка,
Але як взяти їх в руки,
Як не дозволяє лінька?

ПРИЧИНА

**– Чула неприємні вісті,
Що ти твердо так бажаєш
Розійтися з своїм Шльомом,
Скажи, намір цей ще маєш?**

**Та ще скажи і причину,
Що зробив тобі він злого,
Що доходиш до розлуки
Й дивишся, як на чужого?**

**– Мушу із ним розійтися,
Він не хоче і зігнутись,
Тому його найскоріше
Бажаю, Ольцю, позбутись.**

**Бо не хоче і зігнутись,
Сказав це і сестрі Жолі,
А я сама буду збирати
Восени всю бараболю?**

**Хай іде собі до біса –
Цей паршук з моєї хати,
А я собі когось знайду
Бараболю позбирати.**

ДОБРІ ПРИЯТЕЛІ

**Випили вина смачного
Та і пригадали,
Коли то їм музиканти
Аж до рання грали.**

**Потім, як вже йшли додому,
Як колись на клаку,
Плющ сказав – ходи і візьми
Бажану собаку.**

**– Не підуй її я взяти
Саме з твого дому,
Бо у мене, в моїй хаті,
Гавкати є ко́му...**

П'ЯНІ

*Йшли додому двоє п'яних,
Було чути стогін гроз,
А під їхніми ногами
Сніг скрипів, як на мороз.*

*Опинились п'яні в полі –
Холодно, бо ще зима.
П'яний п'яного питає:
– Ще далеко до села?*

*Бо ми можем простудитись –
Один каже з двох п'янюг.
– Та дивись, соломи скирта
Височіє у снігу.*

*Підпалім її, друзяко,
Швидко черкни сірника!
Біля неї, будь ти певний,
Ми погріємось оба!*

**Підпалили і веселі
Ще і пісню завели.
Як побачили пожежу
Люди бучу підняли.**

**Поспішали погасити
Той вогонь, що запалав.
Побоялись, аби вітер
До хат іскри не погнав.**

**Біжать люди, біжать полем
І обурено кричать.
А п'яниці аж регочуть:
Так вам треба, вашу мати!**

**Чом самі не підпалили,
Якщо любите тепло?
А тепер, дивись, погрітись
Повалило все село!**

НАВІЩО ГРОШІ

**– Добре, що тебе зустрів,
Ти ж мій друг хороший.
Може, ти мені позичиш
Якісь-то там гроші?**

**– А навіщо тобі гроші,
Не маєш чим жити?
Чи, може, своїй коханці
Щось хочеш купити?**

**– Хотів би я їй купити
Такі окуляри,
Аби ними побачила,
Що ми не до пари...**

ДОВГІ РУКИ

**– Слухай, друже Олексію,
Годі жартувати.
Я хотів би щось про тебе
Сьогодні дізнатись.**

**Ти не молишся до Бога,
Серце маєш ти студене,
А живеш ти, наче в раю,
Хоч дурніший ти від мене.**

**– Розуму тут не потрібно,
Ані вищої науки.
Щоби нині збагатити,
Треба мати довгі руки.**

ОБІЦЯНКА

– Бачу добре, що мене ти
Перестав любити.
Чому ж клявся, що ня будеш
На руках носити?

– Звідки міг тоді я знати
І прийти до тям,
Що тепер ти будеш мати
Аж сто кілограмів?!

ЛЮБИШ ПИВО?

– Любиш пиво, Соловію,
Те, що дуже холодне,
Випив би його в буфеті
За здоров'ячко моє?

– Випив би, бо люблю пиво,
Якщо хтось би заплатив,
Бо за свої власні гроші,
Ніколи його не пив.

ВОВЧИ ІМЕННИ

**Вовк нераз крав у Івана
Барана, телятко,
З'їв овечку і козулю
Та ще й поросятко.**

**Але раз старий вовцюга
Побачив Івана.
Привітав його в лісочку,
Як важного пана.**

**Вовк сказав: – Пане Іване,
Ждав і я нагоду,
Щоб віддячитися трішки
За вчинену шкоду.**

**Тому щиро я вас прошу
У цю ясну днину:
Прийдіть завтра на полудне
До мене в гостину.**

**Прийдіть завтра на галяву –
Прошу вас, благаю.**

**Де придуть бенкетувати
Усі вовки краю.**

**Як вовки Івана вздріли,
Запросили сісти.
Один шепнув: – А надвечір
Його можем з'їсти.**

**Вовк старий почув, що шепче
Один вовк другому:
– Не дозволю вам роздерти,
Як роздерли Хому.**

**Лиш одне я вам дозволю –
Відкусити пальця,
Щоб Іван не міг стріляти
Ні вовка, ні зайця.**

**Настав вечір, на Івана
Вовцюги напали,
Вказівний Івана палець
Зубами відтяли.**

ПРИЙШЛА З АНГЛІЇ КАТЮША

**– Бачу, що прийшла додому,
Як там проживаєш?
Думаю, що й дітей гарних
В хаті своїй маєш?**

**– Шестеро, моя подружко,
Всі як квіти в гаю,
Би ти бачила, як щиро
Я їх доглядаю...**

**– Хотіла би дуже знати
Чому так багато,
Щоб вони все в хаті мали,
Старається й тато?**

**– Біля них живу так мило,
Як бжілка на квітці,
Народила шість, Доріно,
На чудо сусідці.**

**В неї чоловік багатий,
Їх всі поважають.**

**В них ліси є, вілли, євро,
А дітей не мають.**

**А я, жінка небагата,
Їх аж шість придбала,
Хотяй свого чоловіка
Ніколи не мала.**

СТАЛОСЯ У ТРОЛЕЙБУСІ

**– Будь уважний де ступаєш,
Знервував мене, їй богу,
Чом ти саме тут, лайдаку,
Став, як бик, на мою ногу?**

**– Навіщо ти знервувалась,
Нерви зовсім не дівочі,
Став на ногу, бо кохання
Засліпило мені очі.**

У ВІДДІЛКУ ПОЛІЦІЇ

*Хочу вам подати скаргу,
Пережив настрашку:
Кум розбив на чолі моїм
Самогонки пляшку.*

*Чола зовсім не жалію,
Воно не з картонки.
Жалко мені дуже-дуже,
Лише самогонки.*

ЩО П'ЄШ?

*– Кулику, що п'єш ізрання,
Пиво, водку чи вино?
Ми вже рік не зустрічались,
Рік нас в корчмі не було.*

*– Слухай, мій хороший друже,
Що п'ю кажеш? Що кортить?
Це залежить все від того,
Хто частує і платить...*

ВНУЧКА ДО БАБУСИ

**– Поясни мені, бабусю,
Мене це якось болить,
Чому дід мій дороженький
Вже чотири дні мовчить?**

**– Воду хочуть зупинити,
Дід такого не чекав,
Тому він і не говорить,
Бо у рот води набрав.**

СКАЖИ, ЖЕНЮ

**– Скажи, Женю, як сусідці:
Мирно, чесно, без тривоги.
Чому мій у сні говорить
Лиш про струнки ноги?**

**– А звідки я можу знати?
Це лиш серце відгадає.
Може, жаль йому, що дома
Таких гарних ніг не має?**

ЧОМУ ЗАЖУРИВСЯ

**– Чому ти так зажурився,
Як дзвенять цимбали?
Не сумуй, немовби в тебе
Всі кури пропали.**

**– Зажурився, бо не знаходжу
Жодного вихóду,
Бо взяв я собі жінку
Найпустого роду...**

**Ходить з Петриком, з Сергієм,
З Семеном пузатим.
Із Миколою, Євгеном,
З Георгієм багатим...**

**Довела мене до скрути
Ця моя дружина,
Бо не знаю котра моя
З десяти дитина?**

БАБА НА ЯРМАРКУ

**– Купи в мене ти папугу,
Мій вельможний княже,
Вона «добрий день» щоднини
Ніжно тобі скаже.**

**– В моїм домі є папуга,
Серце моє красє,
Вона мене щохвилини
Ослон називає.**

ЯК ЗДОРОВ'Я?

**– Як здоров'я, Василуню,
В твоєї дружини?
Знаю, що уже близенько
Її іменини...**

**– Стало краще, уже ходить,
Вже й дрова рубає,
Вже в млині була, вже косить,
Копиці складає...**

**– Значить, лікар оздоровив
Твою половину?
Порошки давав, пілюлі,
3 години в годину?**

**– Він лічив безрезультатно,
Як сказать? Невдало,
Бо щодня їй і щоночі
Все гірше ставало...**

**Я вилікував, мій друже,
Своїм добрим словом,
Бо із ним я пив щоднини
За її здоров'я.**

ПИТАЄ ДІД СВОЮ БАБУ

*– Пам'ятаєш першу зустріч,
Яка гарна була...
Скажи, бабо, ніч ту ясну,
Ніч кохання не забула?*

*– Як же ніч таку забути?
Маю дар все пам'ятати.
В ніч ту я тебе лишила
Вперш мене поцілувати.*

*І ще одне пам'ятаю –
Це було біля криниці,
Як шептав мені ти мило:
Очі твої мов зірниці.*

*Ще одне не мож забути
Як ти пас в ліску телицю
Й обіцяв, мені, що купиш
В Радівцях гарну спідницю.*

Михайло Волощук

**Молоді були ми, діду,
Дух наш заставляв кохати,
Та ще й заставляє й нині,
Щоби те не забувати...**

**– Бабо, пам'ять маєш добру,
Хоч не жила у розкоші.
Та скажи, де заховала
Ти мої «золоті» гроші?**

**– Любий діду мій сивенький,
Хочеш мати їх – це знаю,
Але де їх заховала,
«Бігме» що не пам'ятаю.**

СЛУХАЙ БАТЬКА

– Синку, не бери Оксану,
Ти ж бо не дурненький,
В неї ноги, як я бачу,
Занадто тоненькі...

А в Юстини, подивися,
Груди, шия, брови,
Має литочки кругленькі,
Ще й личко чудове...

Одружися з нею, синку,
Щоб мав із ким жити,
Щоб мав кого в Негостині,
На руках носити.

ВЖЕ НЕ БУДЕШ БІДУВАТИ

**– Вже не будеш бідувати,
Як бідує Іка,
Бо вже маєш в своїй хаті
Свого чоловіка.**

**Порядного, високого,
Які в нього очі...
Маєш з ким перебувати
Дні і довгі ночі...**

**– Та куди, має любовниць,
Оксан і Марійок,
Має стільки їх, Іринко,
Скільки в льохи діюк.**

ЧОМУ БЛИЗНЮКИ?

*Бачимо і цього року –
Знають це і малюки.
Що чомусь на світ приходять
Лишень тільки близнюки...*

*Феномен оцей цікавий:
На добре, а чи на зло?
Про таке іще не чуло
Ані місто, ні село...*

*Може, знають, що майбутнє
Не рожеве, як у сні.
Тому малюки бояться
Приходить на світ самі?*

«ХИТРИЙ» ЦИГАН

**Ішла жінка до крамниці,
А чи прати до ставка,
І побачила на стежці
Чорного циганчука.**

**– Давай гроші! – крикнув циган.
– Де ховаєш їх? – скажи!
Бо зроблю я щось такого,
Що не чинив ще з весни!**

**Налякалась бідна жінка,
Все, що мала, віддала.
Циган хапнув і навтіки –
Не здригнулася рука.**

**Жінка крикнула злодюзі:
– Цигане, ти не збреши,
Як грошей я би не дала,
Що зробити мав, скажи!**

**Лиш устане, і до Хіврі:
– Що робиш, кобило,
Чого крутишся по хаті,
Як те мотовило?**

**З горя Хівря вже не може
Ні спати, ні їсти.
Біжить Хівря до ворожки,
Щоб все розповісти.**

**А ворожка прикидала
На картах, на бобах,
Аби Хіврі розгадати
Штефкову «хворобу».**

**– Хоть ти, Хівре, така файна,
Як в городі чічка,
Твого Штефка вчарувала
Сусідка Марічка.**

**Щоб вони у парламенті
Нас не осмішили.**

**Не забудьмо як програли
Минулого разу:
Бо обрали в депутати
Всіляку заразу.**

**– Отаких нам гнати в шию!–
Вовк гукнув пихато.
– Згода, згода! – обізвався
Олень-лось рогатий.**

.....

**Кандидати появились –
Лев, ведмідь, лисиця.
Пруться всі у депутати,
Навіть і куниця.**

**Вивірка, що знала в лісі
Всі кущі й дерева,
Признає на депутата
Лиш одного лева.**

**– Бо як лев наш тільки ревкне,
З страху депутати
Певно будуть наші справи
До уваги брати.**

**– А як лев там запанує?
Кинула козуля,
Йому гроші, йому слава –
Нам велика дуля!**

**– Як такого обирати? –
Козуля додала.
За ведмедя лиш, шановні,
Я б голосувала.**

**– Ведмедя? – бурсук обуривсь, –
Нашим депутатом?
Таж коли зима настане,
Ведмідь ляже спати!**

**– Правда, правда! – кабан хрюкнув,
– Не важте на нього!
Чому б зайця не обрати,
Зайця молодого?**

**– Зайця? – рись подала голос.
– Дожились моменту!
Він втече, я цього певна,
Втече з парламенту!**

**Обізвалася лисиця:
– Хіба я ледаця?
Я ораторка, я хитра,
В мене хвіст найкращий!**

